

TONINO BENACQUISTA

MALAVITA

1

Ze betrokken het huis midden in de nacht.

Elk ander gezin zou hierin een nieuw begin zien. De eerste ochtend van alle andere die zouden volgen. Een nieuw leven in een nieuwe stad. Een bijzonder moment dat je nooit in het donker beleeft.

Maar de Blakes slopen het huis binnen en probeerden zo min mogelijk aandacht te trekken. Maggie, de moeder, stapte als eerste over de drempel, nadat ze met haar hakken op het bordes had gestampt om eventuele ratten weg te jagen. Ze liep alle kamers door en eindigde bij de kelder, die schoon leek, met een ideale luchtvochtigheid om er een grote Parmezaanse kaas en een paar kisten chianti oud te laten worden. Frederick, de vader, die altijd al moeite had gehad met knaagdieren, liet zijn vrouw haar gang gaan en maakte een rondje om het huis, een zaklamp in zijn hand. Hij kwam uit op een veranda vol oude tuinmeubels bedekt met een laag roest, een kromgetrokken pingpongtafel en talloze voorwerpen die in het duister onherkenbaar waren.

De oudste dochter, Belle, zeventien jaar, liep de trap op naar de kamer die van haar zou worden: een rechte, vierkante ruimte op het zuiden, met uitzicht op een esdoorn en een border witte anjers die

wonderbaarlijk bleven bloeien – ze kon ze die nacht vaag onderscheiden, als een sterrenregen in het duister. Ze schoof het hoofdeinde van haar bed naar het noorden, zette het nachtkastje op een andere plaats en stelde zich voor hoe de muren eruit zouden zien met haar posters die de verschillende perioden en landsgrenzen hadden doorstaan. Alleen al door de aanwezigheid van Belle kwam de ruimte tot leven. Hier zou zij voortaan slapen, haar huiswerk maken, oefenen met haar houding, gebaren en tred, mokken, dromen, lachen en soms huilen – een gebruikelijke dag sinds ze in de puberteit zat. Warren, drie jaar jonger, nam de kamer ernaast zonder echt nieuwsgierig te zijn: het kon hem weinig schelen hoe de kamer eruitzag en wat het uitzicht was, alleen de stopcontacten en zijn eigen telefoonlijn waren belangrijk. In nog geen week tijd zou zijn superieure kennis van computers hem het Franse platteland en zelfs Europa doen vergeten en de illusie wekken dat hij weer thuis was, aan de andere kant van de Atlantische Oceaan, waar hij vandaan kwam en waar hij ooit weer naar terug zou keren.

Het huis, rond 1900 gebouwd van baksteen en Normandisch zandsteen, had een opvallende geblokte fries die over de hele voor-gevel liep en bloemslingers van blauw geschilderd hout die de daklijn accentueerden. Op het dak, in de oost-westelijke hoek, stond een soort minaret. De smeedijzeren krullen in het toegangshek trokken de blik naar het huis, dat vanuit de verte op een barok paleisje leek. Maar op dit tijdstip, midden in de nacht, waren de Blakes absoluut niet geïnteresseerd in schoonheid, alleen in de vraag of het huis comfortabel was. Ondanks zijn charme kon het de bouwvalligheid niet verbergen en niets kon opboksen tegen hun huis in Newark, New Jersey, de Verenigde Staten, een juweeltje van moderniteit.

Ze kwamen met z'n vieren bij elkaar in de huiskamer, waar ze zonder een woord te zeggen de grijzige lappen van de clubfauteuils,

de bank, de salontafel en talloze lege opbergkastjes af haalden. De open haard van zwarte en rode baksteen, breed genoeg om er een schaap in te roosteren, was versierd met een plaat waarop een wapenschild was uitgebeiteld met twee edellieden in gevecht met een everzwijn. Van de horizontale stutbalk pakte Fred een reeks houten snuisterijen, die hij meteen de haard in gooide. Alles wat hem nutteloos leek, wilde hij altijd onmiddellijk vernietigen.

‘Die klootzakken zijn de tv weer eens vergeten,’ zei Warren.

‘Ze hebben beloofd dat die morgen komt,’ reageerde de moeder.

‘Echt morgen, of zoals de laatste keer?’ vroeg Frederick, net zo ongerust als zijn zoon.

‘Luister eens jullie twee, jullie gaan me toch niet telkens als er iets ontbreekt in dit huis kwaad aankijken? Ga maar bij hén klagan.’

‘De televisie is geen voorwerp, mama, het is onze verbinding met de wereld, met de echte wereld, ver weg van dit wankele krot in dit afgelegen gat vol met boeren met wie we misschien nog jarenlang moeten optrekken. De tv, dat is het leven, mijn leven, dat zijn wij, dat is ons land.’

Maggie en Frederick voelden zich plotseling schuldig en wisten niet zo gauw wat ze moesten antwoorden en reageerden maar niet op zijn taalgebruik. Ze gunden Warren zijn heimwee. Hij was net acht jaar toen de gebeurtenissen hen hadden gedwongen de Verenigde Staten te verlaten; van hen vieren had hij daar het meest onder geleden. Ter afleiding vroeg Belle hoe de stad heette.

‘Cholong-sur-Avre, Normandië!’ antwoordde Fred, terwijl hij die naam zo accentloos mogelijk probeerde uit te spreken. ‘Stel je voor, hoeveel Amerikanen hebben horen praten over Normandië maar weten verdomme niet in welk deel van de wereld het ligt.’

‘Waarom is Normandië zo beroemd, afgezien van het feit dat onze soldaten hier in ’44 zijn geland?’ vroeg Warren.

‘De camembert,’ waagde de vader.

‘Die kon je ook in Cagnes-sur-Mer kopen, maar dan met de zon en de zee er gratis bij,’ antwoordde Belle.

‘En in Parijs, en dat was nog wel Parijs,’ reageerde Warren.

Ze hadden allemaal goede herinneringen aan hun komst naar de Franse hoofdstad, zes jaar geleden. Door omstandigheden waren ze gedwongen om naar de Côte d’Azur te verhuizen, waar ze vier jaar hadden gewoond en waar het lot opnieuw had toegeslagen en hen naar Cholong-sur-Avre in de Eure had gebracht.

Ze gingen uit elkaar om de ruimten te ontdekken waar ze nog niet waren geweest. Fred stopte in de keuken, inspecteerde de lege koelkast, opende een paar keukenkastjes, legde zijn handpalm op de keramische kookplaat. Hij was tevreden met het werkblad – hij had idioot veel ruimte nodig wanneer hij plotseling vreselijke zin kreeg een tomatensaus te maken – hij aaide het hout van het hakblok, de tegels van het aanrecht, het riet van de barkrukken; hij pakte een paar messen, probeerde het lemmet uit op zijn nagel. Bij een eerste kennismaking moest hij altijd de dingen voelen. Hij ging te werk zoals hij een vrouw benaderde.

In de badkamer poseerde Belle voor een prachtige spiegel met wat vlekjes, in een oude omlijsting van mahoniehout, met erboven een klein matglazen lampje in de vorm van een roos, waar een kaal peertje uitstak. Voortaan zou ze deze weerspiegeling niet meer kunnen missen. Maggie zette de ramen in haar slaapkamer wijd open, haalde de lakens uit hun hoezen, pakte de dekens die boven op de kast lagen, stak haar neus erin en besloot dat ze schoon genoeg waren om ze op het bed te leggen. Alleen Warren liep van de ene naar de andere kamer en vroeg: ‘Heeft iemand de hond gezien?’

Malavita, zoals Fred de asgrijze Australische bouvier had genoemd, was bij het gezin Blake gekomen toen ze in Frankrijk waren beland. Een welkomstcadeau voor de kinderen, om hun vergeving goedkoop af te kopen, hun ontworteling te doen vergeten. Drie re-

denen voor Maggie om dit harige geval met zijn rechtopstaande oren aan te schaffen. De hond was meteen geaccepteerd, zo discreet was haar aanwezigheid. Ze blafte nooit, at onopvallend – meestal 's nachts – en bracht haar dagen door met slapen, vooral in een kelder of een washok. Ongeveer één keer per dag dacht iemand dat ze dood was en de rest van de tijd dat ze ervandoor was gegaan. Malavita leefde als een kat en dat vond iedereen best. Warren vond haar uiteindelijk in de kelder, zoals hij al vermoedde, tussen een oude verwarmingsketel en een gloednieuwe wasmachine. Het beest had, net als de anderen, haar plekje gevonden en was als eerste in slaap gevallen.

Het leven in Frankrijk had hun ontbijtgewoonten niet veranderd. Fred stond vroeg op om zijn kinderen met een volle maag weg te zien gaan, hun zijn zegen te geven, indien nodig wat extra zakgeld en een waardevolle raadgeving over het bestaan. Nadat ze waren vertrokken, ging hij met een gerust hart terug naar bed. Frederick Blake was dan wel bijna vijftig, maar had nog nooit zijn dag voor twaalf uur 's middags hoeven te beginnen en kon vervelende ochtenden op de vingers van één hand tellen. De ergste was de begrafenis geweest van zijn strijdmakker in het begin van zijn carrière, Jimmy, voor wie iedereen respect had, zelfs post mortem. De rotzak had niks beters kunnen bedenken dan zich te laten begraven op twee uur rijden van Newark, met een plechtigheid die om tien uur 's ochtends begon: een vreselijke dag, van begin tot eind.

‘Geen cornflakes, geen toast, geen *peanut butter*,’ zei Maggie. ‘Julie zullen het moeten doen met wat ik vanochtend heb gekocht bij de bakker op de hoek: appelbeignets. Ik ga vanmiddag boodschappen doen, tot die tijd wil ik geen geklaag horen.’

‘Oké, Mom,’ zei Belle.

Met een zuur gezicht pakte Warren een appelbeignet.

‘Kan iemand me uitleggen waarom de Fransen, zo beroemd om hun gebak, de donut niet hebben uitgevonden? Zo moeilijk is dat toch niet, een beignet met een gat in het midden?’

Fred, half slapend en al zwaar geïrriteerd over het begin van de ochtend, vroeg of het gat in kwestie ook extra lekker was.

‘Ze maken wel *cookies*,’ zei Belle. ‘Ik heb lekkere geproefd.’

‘Noem jij dat cookies?’

‘Ik zal zondag donuts maken, én cookies,’ zei Maggie, om de boel te kalmeren.

‘Weten we eigenlijk waar de school is?’ vroeg Fred, om zogenaamd interesse te tonen voor de organisatie van het dagelijkse leven, iets wat hem altijd volledig was ontgaan.

‘Ik heb ze een plattegrond gegeven.’

‘Waarom ga je niet met ze mee?’

‘We redden ons wel, Mom,’ reageerde Warren. ‘Zonder plattegrond gaat het zelfs sneller. Het is net een radar in je hoofd, je loopt in een willekeurige straat ter wereld met een schooltas op je rug en een stemmetje vanbinnen zegt: “Ga daar niet naartoe, het is die kant op” en dan zie je steeds meer figuren met schooltassen op”, hun rug die in dezelfde richting lopen en allemaal dezelfde vage deur binnengaan. Het is een fysieke wet.’

‘Jammer dat je tijdens de lessen niet zo gemotiveerd bent,’ zei Maggie.

Dit was het teken van vertrek. Ze gaven elkaar een zoen en zouden elkaar aan het einde van de middag weer zien, de eerste dag kon beginnen. Niemand stelde, om verschillende redenen, de duizend vragen die hun op de lippen brandden, ze accepteerden de situatie zoals die was, alsof er toch enige vorm van samenhang was.

Maggie en Fred bleven samen achter in de plotseling stille keukens.

‘En jij, wat ga jij vandaag doen?’ vroeg hij als eerste.

‘Hetzelfde als altijd. Ik ga een rondje door de stad maken, kijken naar wat er te bekijken valt, uitzoeken waar de winkels zijn. Ik kom tegen zes uur thuis met de boodschappen. En jij?’

‘O, ik...’

Achter dat ‘O, ik’ hoorde ze een stille litanie, zinnen die ze uit haar hoofd kende zonder dat hij ze ooit had hoeven uitspreken: *O ik, ik ga me de hele dag afvragen wat we hier in godsnaam doen, en daarna ga ik zoals gewoonlijk doen alsof... alsof wat, dat is de vraag.*

‘Probeer eens niet de hele dag in je kamerjas rond te lopen.’

‘Vanwege de burenen?’

‘Nee, voor de stemming.’

‘O, maar mijn stemming is opperbest, Maggie, ik ben alleen nog een beetje van streek, ik heb altijd meer tijd nodig om te wennen dan jij.’

‘Wat zeggen we als we burenen tegenkomen?’

‘Ik weet het nog niet. Blijf nu nog een dag of twee, drie glimlachen, tegen die tijd heb ik wel wat bedacht.’

‘Quintiliani heeft erop aangedrongen dat we nooit Cagnes mogen noemen, we moeten zeggen dat we uit Menton zijn gekomen, dat heb ik ook tegen de kinderen gezegd.’

‘Dat moest hij nodig nog zeggen, de klootzak.’

Om een discussie te vermijden, ging Maggie zich boven aankleden en Fred ruimde de tafel af om zich niet schuldig te voelen. Hij ontdekte door het raam de tuin in het daglicht: een goed onderhouden grasveld, ondanks een paar gevallen blaadjes van de esdoorn, een bankje van groen metaal, een kiezelpad, een bergplaats met een achtergelaten barbecue. Hij herinnerde zich plotseling zijn nachtelijke bezoek aan de veranda en de vreemde sfeer, niet onaangenaam, die hij daar had gevoeld. Hij moest er nu overdag meteen weer naartoe, al dat andere kon later nog. Maar al dat andere was al lang geleden onderbroken.

Het was maart, de dag begon zacht en helder. Maggie aarzelde een tijdje over de keuze van haar kleding die geschikt was voor een eerste uitje naar de stad. Ze was donkerharig, had een getinte huidskleur en bijna zwarte ogen, en kleeedde zich meestal in donkerbruine en okerkleurige tinten. Ze koos voor een beige broek in jodhpurstijl, een grijs t-shirt met lange mouwen en een katoenen kabeltrui. Ze liep de trap af met een kleine rugtas over haar schouder, zocht haar echtgenoot, naar wie ze ‘Tot vanavond!’ riep, en verliet zonder antwoord het huis.

Fred liep de veranda op, die al in de volle zon lag, en rook een scherpe geur van korstmos en droog hout: een stapel houtblokken die door de vorige huurders was achtergelaten. De luxaflex voor het grote raam tekende lichtstrepen door de hele ruimte, Fred zag dit als een goddelijk salvo en stelde zijn lijf voor de grap bloot aan de inslagen. De ruimte, beschermd tegen de elementen, kwam uit op de tuin en besloeg zo’n veertig vierkante meter aan één stuk. Hij liep naar de hoek met rommel en was van plan om de oude troep die in de weg stond op te ruimen en zo ruimte en licht te winnen. Hij zette de twee glazen deuren open en gooide de vergeten herinneringen van een onbekende familie in het grind van de tuin: een televisietoestel uit een ander tijdperk, vaat- en koperwerk, vieze telefoon-gidsen, een fietsframe zonder wielen en een hoop andere voorwerpen die terecht waren afgedankt. Fred begon het leuk te vinden deze uitdragerij weg te werken en zette zijn handelingen kracht bij met een ‘*rubbish!*’ of ‘*junk!*’ telkens wanneer hij een van de dingen naar buiten smeed. Op het laatst pakte hij de handgreep van een kleine koffer van grijsgroen bakeliet, klaar om het ding als een discusswerper de lucht in te gooien. Plotseling werd hij nieuwsgierig naar de inhoud, legde de koffer plat op de pingpongtafel, morrelde aan de twee verroeste sluitingen en deed de deksel open.

Zwart metaal. Toetsen van paarlemoer. Een Europees toetsen-

bord. Een wagen met automatische terugloop. De machine had een naam: Brother 900, model 1964.

Frederick Blake hield voor het eerst in zijn leven een schrijfmachine vast. Hij woog het ding in zijn handen zoals hij dat met zijn kinderen na hun geboorte had gedaan. Hij draaide de machine alle kanten op en bekeek de contouren, de hoeken, het mechanisme dat prachtig verouderd was en tegelijkertijd een zeldzame complexiteit bezat, vol druktoetsen, nokken en kunstig ijzerwerk. Hij liet zijn vingertoppen glijden over het reliëf van de hamers *x t y u*, probeerde ze blind op de tast te herkennen, streekte met vlakke hand over het mechanisme van metaal. Daarna probeerde hij het lint in beweging te krijgen en drukte zijn neus in de machine om de geur van inkt te zoeken, die hij niet vond. Hij tikte op de toets *n*, gevolgd door een heleboel andere, steeds sneller en sneller, totdat de hamers aan elkaar vastkleefden. Hij trok ze opgewonden van elkaar los, zette een voor een zijn tien vingers op tien willekeurige toetsen en werd bevangen door een onbekende emotie, staande in zijn open kamerjas met zijn ogen dicht in het roze licht van de veranda.

Om zich een houding te geven op het schoolplein te midden van duizenden nieuwsgierige blikken, kletsten Belle en Warren met elkaar in het Engels met een overdreven Newarks accent. Ze beheersten het Frans probleemloos: na zes jaar spraken ze de taal vlotter dan hun ouders en vervingen ze sommige automatismen uit hun moedertaal door typisch Franse zinsconstructies. Toch hadden ze in bijzondere omstandigheden zoals vanochtend behoefte om terug te vallen op hun eigen vertrouwde taal, een manier om zich op hun gemak te voelen in hun eigen geschiedenis en niet te vergeten waar ze vandaan kwamen. Ze stonden om stipt acht uur in het kantoor van madame Arnaud, decaan van het gymnasium Jules-Vallès, die hun had gevraagd even te wachten op het schoolplein voordat

ze hen elk aan hun klassenleraar kon voorstellen. Belle en Warren kwamen midden in het schooljaar aanwaaien, aan het einde van het tweede trimester, toen alle leerlingen eigenlijk al wisten hoe ze ervoor stonden. Het derde en laatste trimester werd gebruikt als voorbereiding op het volgende jaar, dat van het eindexamen voor Belle en voor Warren de overgang naar klas 4. Ondanks alle ingrijpende veranderingen in het leven van de Blakes had Belle nog steeds het niveau van haar eerste schooljaren aan de Montgomery Academy High School van Newark. Zij had al op heel jonge leeftijd begrepen dat lichaam en geest elkaar moeten aanvullen, hun energie moeten uitwisselen, synchroon moeten lopen. Ze was in alle vakken geïnteresseerd en in de klas nieuwsgierig naar alles. Geen enkele leraar ter wereld, zelfs niet haar eigen ouders, had kunnen bedenken wat haar belangrijkste streven was: steeds mooier worden. Warren had Frans geleerd op zijn achtste zoals je een liedje onthoudt, zonder na te denken, zonder het zelfs te willen. Door psychologische complicaties, te wijten aan zijn ontworteling, moest hij wel een jaar overdoen en kinderpsychiaters bezoeken aan wie de ware redenen van de vlucht uit de Verenigde Staten niet werden onthuld. Hij had er geen nare gevolgen aan overgehouden, maar hij maakte van de minste gelegenheid gebruik om zijn ouders eraan te herinneren dat hij deze ballingschap niet had verdiend. Net als alle kinderen van wie veel wordt gevraagd, was hij sneller ouder geworden dan de anderen en hij had al een aantal principes voor zijn leven vastgesteld waar hij niet van wenste af te wijken. Achter de waarden die hij als een kostbare erfenis van zijn klasse bewaarde, schulde een soort gewichtigheid uit een ander tijdperk, een mix van eergevoel en gevoel voor zaken.

Een groep meisjes uit de klas van Belle, nieuwsgierig naar de nieuwe gezichten, kwam kennismaken. Meneer Mangin, hun leraar geschiedenis en aardrijkskunde, kwam hen halen en groette

mademoiselle Belle Blake met wat ceremonieel vertoon. Ze liet haar broer achter en wenste hem veel succes met een gebaar dat niemand begreep die niet ten zuiden van Manhattan was geboren. Mevrouw Arnaud kwam Warren zeggen dat hij geen les had voor negen uur en vroeg of hij tot die tijd in de studiezaal kon wachten. Hij ging liever in het gebouw rondneuzen om het beter te bekijken en de grenzen van zijn gevangenis te bepalen. Hij liep het hoofdgebouw van de school binnen, een cirkelvormig blok gebouwd in schuin geplaatste eenheden dat de bijnaam 'la Marguerite' had, met in het midden een hal die als een bijenkorf fungeerde. Hier liepen leerlingen rond uit de bovenbouw, die mochten roken, buiten de studiezaal mochten rondhangen, op de versiertoeer gaan, affiches ophangen en algemene vergaderingen mochten organiseren – het leerproces naar de volwassenheid. Warren bleef alleen achter bij een koffieautomaat en een groot bord waarop hulp werd gevraagd voor het jaarlijkse schoolfeest op 21 juni. Hij struinde door de gangen, opende een paar deuren, ontweek groepjes volwassenen, kwam uit in een gymzaal waar een basketbalteam trainde waar hij een tijdje geïntrigeerd naar keek, telkens weer verbaasd door het gebrek aan coördinatie van de Fransen. Een van zijn mooiste en laatste herinneringen aan Amerika was de wedstrijd geweest tussen de Chicago Bulls en de Knicks uit New York, waar hij Michael Jordan van de ene basket naar de andere had zien vliegen, de levende legende in eigen persoon. Genoeg om de rest van je leven je geboorteland te missen.

Een hand op zijn schouder haalde hem uit zijn dromerijen. Het was geen surveillant of een docent die hem weer in de rij terug moest krijgen, het was de hand van een leerling die een kop groter was dan hij, vergezeld van twee handlangers die in te grote trainingspakken zwommen. Warren had de lichaamsbouw van zijn vader: een klein, mager type, in een kalme houding met zo weinig

mogelijk bewegingen. Aan de ernst van zijn starre, bijna onbeweeglijke blik kon je al zien dat hier iemand stond voor wie reactie niet het eerste antwoord is op actie. Zijn eigen zus had hem verzekerd dat hij op volwassen leeftijd een mooie, grijzende man zou zijn, met een getekend gezicht, maar dat hij tot die tijd dat gezicht wel moest verdienen.

‘Ben jij die Amerikaan?’

Alsof hij een vlieg wegtikte, duwde Warren de hand weg van diegene die hij, terecht, als de aanvoerder beschouwde. De twee anderen, als luitenants op hun post, wachtten wijselijk af wat er zou volgen. Ondanks zijn jonge leeftijd was Warren bekend met deze intonatie, de twijfel die doorklonk in de sommatie, de autoriteit die wordt getest, voor alle zekerheid, om een grens af te tasten. Het is de ergste agressie die er bestaat, de meest huichelachtige, die van lafaards. Na de eerste verbazing aarzelde ‘de Amerikaan’ of hij antwoord zou geven. Trouwens, het was niet echt een vraag en het deed er niet toe wat die drie van hem wilden, ze waren hier niet zomaar. Waarom ik?, vroeg hij zich af. Waarom hadden ze hem meteen na aankomst eruit gepikt? Waarom, in nog geen half uur tijd, had hij deze stomme dreiging weten aan te halen die – aangemoedigd door zijn zwijgen – al snel vorm zou krijgen? Hij kende het antwoord, een van die antwoorden die hem zijn jeugd kon doen overslaan.

‘Wat willen jullie van me?’

‘Je bent een Amerikaan. Je hebt geld.’

‘Rot op met die onzin. Zeg het maar, wat is jullie business?’

‘Wat doen je ouders?’

‘Wat kan jullie dat nou schelen! Wat is jullie plannetje? Afpersing? Afzonderlijk of voor een vast bedrag? Met hoeveel zijn jullie? Drie, zes, twintig? Waar investeren jullie het geld weer in?’

...?

‘Nul organisatie. Dat dacht ik al.’

Geen van de drie begreep een stom woord, of waar hij deze zelfverzekerdheid vandaan haalde. De aanvoerder voelde zich beleedigd, keek om zich heen, trok Warren een verlaten gang in die naar de eetzaal leidde en duwde hem zo hard naar voren dat Warren op een laag muurtje kwam te liggen.

‘Niet zo’n grote bek, jij, hè nieuwkomer.’

De drie deden hun uiterste best om hem het zwijgen op te leggen, met kniestoten in zijn ribben en vuisten die lukraak zijn gezicht raakten. Een van hen ging ten slotte op zijn borstkas zitten, doorzocht zijn zakken en vond er een biljet van tien. Buiten adem en met een gloeiend gezicht hoorde Warren het bevel dat hij hetzelfde bedrag de volgende dag moest geven, als een entreeprijs tot het gymnasium Jules-Vallès. Vechtend tegen zijn tranen beloofde hij het niet te vergeten.

Warren zou het nooit vergeten.

Cholong-sur-Avre, in een schitterend coulisselandschap, is een voormalige vestingstad uit de middeleeuwen. De stad kende haar hoogtepunt aan het einde van de Honderdjarige Oorlog, aan het begin van de zestiende eeuw, en telt tegenwoordig zeventuizend inwoners. De vakwerkhuisen, voorname herenhuisen uit de achttiende eeuw en de straatjes met hun grachten maken van Cholong-sur-Avre een bouwkundig geheel dat bijzonder goed bewaard is gebleven.

Maggie opende haar pocketwoordenboek bij het woord ‘colombage’ en begreep beter wat het vakwerk bedekte langs Rue Gustave-Roger; de meeste huizen met hun balkenconstructies waren voor haar volledig nieuw, dit soort huizen had ze nog nooit gezien. Terwijl ze de weg probeerde te vinden in het centrum van de stad – Cholong had de vorm van een vijfhoek, begrensd door vier boulevards en een rijksweg – liep Maggie door een aantal straten die al-

lemaal volgens hetzelfde principe waren gebouwd: een perspectief dat haar wel beviel. Met één oog op de stadkaart stond ze plotse-ling, zonder er echt naar te zoeken, op Place de la Libération, het hart van Cholong, een bovenmatig groot plein voor zulke kleine straatjes. Twee restaurants, meerdere cafés, een bakker, het toeris-tenbureau, een tijdschriftenwinkel en een paar typische gebouwen stonden langs het gigantische rechthoekige plein dat als parkeerter-rein dienstdeed, behalve wanneer er markt was. Nadat ze de plaat-selijke krant had gekocht, nam ze plaats op het terras van café Le Roland Fresnel, waar ze een dubbele espresso bestelde. Ze sloot even haar ogen en zuchtte, genietend van dit zeldzame moment van alleen-zijn. In volgorde van belangrijkheid kwamen eerst de mo-menten die ze met haar gezin doorbracht, maar vlak daarna die zonder. Ze bladerde door *La Dépêche de Cholong*, met de koffie in haar andere hand, gevolgd door *Le Réveil normand*, editie voor het departement L'Eure, een andere manier om kennis te maken met haar nieuwe woonplaats. Op de voorpagina van *La Dépêche* stond een foto van een man van vijftenzestig, in Cholong geboren, oud-kampioen middenafstandsloper van de streek, die in Australië meedeed aan de wereldkampioenschappen voor senioren. Maggie las het artikel in zijn geheel en begreep het belangrijkste: de dromen van een man, die zijn hele leven een fervente hardloper was ge-weest, werden aan het einde van de rit werkelijkheid. Christian Mounier was als jonge man een middelmatige hardloper. Op pen-sioengerechtigde leeftijd was hij kampioen geworden op internati-onaal niveau en nam deel aan wedstrijden aan de andere kant van de aardbol. Maggie vroeg zich af of het leven een tweede kans bood, of een of andere manier om zich op latere leeftijd te onderscheiden. Ze vond het grappig om hier even in te geloven, maar alleen tot de volgende bladzijde. Daarop stond een lange rubriek met nieuwtjes, een opsomming van plaatselijke kruimeldiefstallen, waaronder de

overval op een garagehouder, meerdere inbraken in een naburig gelegen woonwijk, één of twee gedramatiseerde echtelijke ruzies en een paar aanvallen van krankzinnigheid. Maggie begreep niet altijd de details en vroeg zich af waarom redacteuren toch altijd de opvallendste plek gaven aan dit soort treurige, triviale ellende uit het dagelijkse leven. Ze aarzelde tussen verschillende antwoorden: de lezer is het meest geboeid door geweld uit de buurt en vindt het heerlijk om zich op te winden of zichzelf bang te maken. Of: de lezer vindt het prettig te denken dat zijn stad geen saai gat is en dat er net zoveel gebeurt als elders. Of nog anders: de plattelandsbewoner constateert dagelijks dat hij telkens wat meer last ondervindt van een grote stad zonder van de voordelen te kunnen profiteren. Er was een laatste veronderstelling, de treurigste, het eeuwige cliché: niets is boeiender dan de ellende van anderen.

In Newark las ze nooit de dagbladen of internationale pers. Alleen al de krant openslaan was een soort uitdaging die ze nooit aannam: ze was te bang voor de dingen waar ze plotseling mee geconfronteerd kon worden, het gezicht van een bekende tegen te komen, namen van bekenden te lezen. Geobsedeerd door de herinnering aan haar oude leven bladerde ze nerveus door de kranten, hield stil bij het weerbericht en de evenementen die in de buurt waren georganiseerd – dorpsfeesten, rommelmarkten, een kleine tentoonstelling met schilderijen in het dorpshuis – en dronk haar glas water in één teug leeg. Ze werd ineens overvallen door een benauwd makend gevoel, nog versterkt door een enorme schaduw die het plein verduisterde naarmate de zon draaide. Het plein hoorde bij de Sainte-Cécile, een kerk die werd omschreven als een juweeltje van gotische kunst in Normandië. Maggie had gedaan alsof de kerk niet bestond, maar nu draaide ze zich om.